denne Mand har præget noget af mit Liv. Han føjede til: vistnok Manden ubevist. Jeg har aldrig talt til ham om det. Der har vi Perlen, at han ikke selv vidste, han gik som et Eksempel for den unge Mand og rimeligvis for flere. „Dette bevište, at hans Kristendom var et Liv, hvad den bør være. Da jeg antager, denne Mand godt kunde have taalt det, synes jeg, den unge Mand burde sagt ham, hvad han har været for ham. Det er sandsynligt, denne kristne Mand ikke i sit Liv kunde øjne nogen Stordaad, og muligt trængte han til at se lidt Spor. Hvem vil sige, at denne Mand intet Præg satte paa sin Samtid? Maaske han vil skinne som en Stjerne, naar vi mødes derhjemme, idet han ved sit rene, stille Liv og Vidnesbyrd har været Redskabet i sin Mesters Haand til at mejsle Gudsbilledet frem i mange unge.

Saadan, mener jeg, vi kristne altid maa huske paa at være mer i Reklamen baade i Kirken og Søndagsskolen, men ikke mindst ved vor Gerning, hvor den end er.

N. P. Jensen,
Janesville.

Julelys.

Jeg saa vel saa mange Julelys,
Og Lyset var altid min Glæde,
Thi Mørket tyktes mig Sorgen lig,
Hvor vi maa klage og græde.
Men kom kun Dagen med Solskins Glød,
En Lovsangssalme fra Hjertet lød
For Julelys fra det høje.

Fra Isai Rod et Skud skød frem
Med Kvist og Frugt uden lige,
Og Lyset blev tændt udi Bethlehem
Og lyser i Verden saa vide,
Og Hjerter varmes ved Aaandens Glød
Og synger Sangen igen som lød
I Julenatten den blide.

Hvad kan jeg sige, o Konge min,
Min Konge fra Bethlehems Krybbe,
At jeg for evigt vil være din,
Mit Liv og mit alt paa dig bygge.
Du skjule mig dybt i din hulde Favn
Og lære mig stamme det kæreste Navn:
Min Frelser Forsoner og eHrre.

Nu kommer Julen med Sagn ogLys,
Og Sang hører med til vor Glæde;
Men gennem Verden der gaar et Gys,
Thi tusinde Øjne græde,
Og Sukket gaar gennem Verden brat,
At Kristus vort Lys er tilside sat,
Og Fred er til Ufred vorden.

Thi bøje vi os ved din Krybbe ned
Og ser i dit Aasyn blide.
Den lysende, lidende Kærlighed
Begærer ej mere at vide
I Tide du tale dit Kongeord,
Og Fred der vorder igen paa Jord—
Derpaa tør vi sikkert lide.

S. Kluver.

Ole og Klara.

En Julefortælling fra svunden Tid.

I en lille Landsby i det sydlige Sjælland var der Travlhed Anden-Juledags Aften i Aaret 1870. Det var nemlig blevet bestemt, at der skulde være Julegilde — et rigtigt gemytligt Julegilde med Dans — i Skolestuen den Aften. Det var en gammel Skik i Byen, at man skulde have Juletræsfest Juledags Aften og Julegilde Anden-Juledags Aften. En og anden havde rigtignok nu og da været imod disse Julegilder; særlig i Aar havde dette været Tilfældet; men Danserne havde som sædvanlig, vundet med stor Majoritet. „Ungdommen maa nu en Gang more sig," var det stadige Omkvæd. Men det var dog sikkert ikke bare Ungdommens Fornøjelse, man tænkte paa, hvad der tydelig viste sig, da Festaftenen kom.

I et lille net Hus lidt uden for Byen boede en velstaaende Husmand, Mads Nielsen, med sin Hustru og deres Søn Ole, som nylig var fyldt 18 Aar, og hans 3 Aar yngre Søster Klara.

Mads Nielsen og Hustru havde i mange Aar været blandt de ivrigste Dansere; men ved Klaras Konfirmation havde de pludselig faaet et helt andet Syn paa Livet og deres Forhold til Herren; i Bønnen søgte og fandt de Naade hos ham, og de ønskede nu intet hellere end at kunne helt leve for Jesus. Men det var ikke saa let en Sag at faa de unge, livsglade Børn til at dele Faders og Moders Syn paa den Sag.

Klokken var nu 6; om en Time skulde Festen begynde, og de fire Mennesker sad i en ivrig Samtale: „I ved da, kære Forældre, at det er Bestemmelse, at Drukkenskab saavel som Kortspil er paa det strengeste forbudt. Læreren er en gudfrygtig Mand, som nok skal sørge for, at den Bestemmelse ikke overtrædes, saa der er slet ingen Fare paa Færde," sagde Ole.

„Og jeg kan da virkelig ikke se at der er mere Synd i at danse end i saa meget andet, vi gør," føjede Klare til; „dersom vi troede, at det var Synd, vilde vi slet ikke tænke paa at gaa med."

„Nuvel, kære Børn," svarede deres Fader; „vi vil ikke tvinge eder. Gid vi kunde overbevise eder, men det kan vi ikke, forstaar jeg nok, og vi har desværre ikke altid givet eder den bedste Vejledning eller sat det bedste Eksempel; maa Gud i Himmelen tilgive os vor Synd og udslette vore Overtrædelser for hans Skyld og til hans Ære, som Julenat lod sig føde i Bethlehem og nu saa gerne vilde faa Rum ogsaa i eders Hjerter. I faar gaa; Gud være med eder endogsaa der."

„Men kom nu ikke alt for silde hjem," bad Moderen.

„Nej, det skal vi ikke!" lovede Klara, idet hun trykkede et Kys paa Moderens Kind; og i god Tid var Broder og Søster, glade og fornøjede, paa Vej til Dansestuen. Men pludselig standsede Ole og sagde: „Klara, mon ikke Fader og Moder har Ret alligevel? Jeg har det slet ikke godt i Aften og befinder mig ikke, som jeg plejer. Du husker, at Fader fik mig til at rejse til et Ungdomsmøde i København sidste Sommer; en af de Taler, jeg hørte der synes at staa for mig hele Tiden. Det var vel egentlig ikke en Tale men en Prædiken over det første Kapitel i St. Peders almindelige Brev; jeg kendte ikke Manden, som talede og ved ikke, hvad han hed; men han oplæste hele Kapitlet og talte over det. Det er dog særlig den sidste Halvdel og især Ordene: Som lydige Børn skikker eder ikke efter de forrige Lyster i eders Vankundighed; men vorder efter den hellige, som eder kaldte ogsaa I hellige i al Omgængelse . . . . og renser eders Sjæle i Sandheds Lydighed formedelst Aanden . . . I, som ere igenfødte, ikke af forkrænkelig men af uforkrænkelig Sæd, ved Guds Ord, som lever og bliver evindelig", der atter og atter kommer frem i mine Tanker i Aften, ligemeget hvad jeg siger eller gør."

Klara havde i Tavshed, men med usædvanlig Interesse lyttet til Broderen; nu udbrød hun: „O, Ole! Hvor forunderligt, at du har gaaet og tænkt saaledes, paa samme Tid som det har været for mig, som om jeg hørte Ordene af Brorsons Salme lyde for mine Øren, lige meget hvor jeg vender mig hen; den staar saa klart for mig, disse Ord:

„Bort Syndens Natteveje,
Som Verden altid gik;
Hver hjælpe at udfeje
Den gamle Juleskik.
At danse og at stime
I Verdens syndig Id!
Hvor kan dog det sig rime
Med Jesu Fødselstid?"

„Og dog," føjede hun til, „hvor ofte har jeg ikke baade sunget og spillet den Salme, uden at det har gjort fjerneste Indtryk paa mig."

„Ja", svarede Ole, „og hvor velkendte er ikke de Skriftens Ord, som i Aften tilligemed hin Prædiken har en saa forunderlig Magt over mit Sind og mine Tanker. Kære Søster," vedblev han, „vi kan ikke deltage i denne Fest; kan vi? Det er dog sikkert Gud, som ved sin Helligaand vil standse os og vise os, at Fader og Moder har Ret, og at vi gør galt i at gaa med til saadanne letsindige og verdslige Sammenkomster; i Aften vil vi da i alt Fald ikke være med, vil vi vel, Klara?"

„Nej, vi vil ikke," svarede Klara eftertænksomt, „men Ole, jeg kan slet ikke forstaa, at vi ikke før har kunnet se, at vi gjorde noget galt ved at være med."

„Det gør heller ikke noget, lille Søster," var Oles Svar; „kom, lad os gaa hjem. Vil Fader og Moder ikke blive forundrede, naar vi kommer hjem saa snart, og naar vi faar fortalt dem alt?"

„De vil i hvert Fald blive glade," sagde Klara med Eftertryk.

Saa vendte de om, og Arm i Arm gik de tilbage til Hjemmet, som de forlod for mindre end en Time siden. Men, kære Læser, fatter du Forandringen, som var foregaaet med dem i den korte Tid?

Deres Forældre blev dog ikke saa forundrede, som Ole tænkte; nej, de havde søgt Herren i Bøn og de troede, at han vilde høre. Mere da Ole og Klara havde endt Beretningen om, hvad der var hændt dem, da foldede Mads Nielsen sine Hænder, løftede sine Øjne mod Himmelen og udbrød bevæget: „O Herre, vor Gud, hav Tak! Hvor er dog din Naade og Miskundhed stor og dine Veje forunderlige. Tak, o Gud, at du drog vore Børn til dig i deres unge Aar, o, hold dem nu fast og lad dem aldrig vige fra dig. Vejled dem og før dem paa den rette Vej til Himmelens evige Salighed i dig." — „Amen!" lød det fra alles Læber, medens Glædens og Taknemlighedens Taarer randt ned over baade hans og hans Hustrus Kinder. Det var en Jul, som Klara og Ole aldrig glemte, og som bar velsignede Frugter for hele Omegn; Danserne var ikke i Majoritet i Landsbyen ret længe efter den Tid. Det Skrift-Affnit og den Salme som havde været til saa stor Velsignelse for de to Søskende, vedblev at øve sin Virksomhed. Ole og Klara trængte sig dybere og dybere ind i Guds Ord, som blev dem en virkelig Lygte for deres Fødder og et Lys paa deres Vej, og vore Salmer blev dem kærere og kærere; dette gav sig Udtryk i deres Liv og banede sig Vej til andre. Nogle Aar derefter holdtes ingen Julegilder i Byen men naar man efter Sædvane Juledags Aften samledes om Juletræet, blev vore smukke og indholdsrige Julesalmer og Sange sunget med en ganske anden Klang end forhen.

Julen og dens Betydning var kommen til at staa klarere for Byens Befolkning, og Julens Første havde faaet Rum i manges Hjerter.

K. M. J.

Et Levnedsløb!

Kalle Nissen Johnson Clay Co. ved Gayville, S. Dakota, døde pludselig i sit Hjem Torsdag Morgen den 10. December 1914 i sit 72. Aar. Et ret bevæget Levnedsløb er dermed endt.

Afdøde var født den 17. Maj 1843 i Nørre Hostrup, Sønderjylland af Gaardmand Peter Nissen Johnsen og Hustru. Sin Barndom gennemlevede han i sit Barndomshjem. Sin Skolegang fik han i Hostrup Almueskole, som laa og ligger den Dag i Dag ganske tæt op til hans Forældres Gaard. Hans Skolelærer var Niels Lund, en Mand, som afdøde skattede højt og altid omtalte med Agtelse. Og vist er det, at Kalle Johnsen sad inde med betydelige Evner og gode Kundskaber og Færdigheder, skønt han aldrig havde været paa nogen højere Skole.

Palmesøndag 1858 blev han konfirmeret i Sognets Kirke.

I Aaret 1866 udvandrede den unge Kalle til Nordamerika. Overrejsen var ganske haard. Blandt andet udbrød Kolera blandt Passagerne. Hans første Arbejde i Amerika var som Jernbanearbejder paa Union Pacific-Banen, som just den Gang kom til at gennemskære de Forenede Stater fra Atlanterhavet til det stille Hav. Efter tre Aars Forløb gjorde han en Rejse til Fædrelandet, hvorfra han vendte tilbage til Amerika Aaret efter, nemlig 1870. Samme Aar holdt han Bryllup den 28. Maj med Marie Christensen, ogsaa fra Sønderjylland. Deres Bryllup stod i Clay Co., Syd Dakota, hvor de blev viede af den norske Pastor Christensen, Præst ved Bergen Menighed samme Sted.

Det nygifte Par bosatte sig paa deres „Homestead" i Clay Co. ved Gayville, S. Dak., og de har boet der hele Tiden. I deres Ægteskab blev født dem 11 Børn, hvoraf 3 døde som smaa; en voksen Datter døde 1896; de syv er levende.

Afdøde havde Tid til anden adskillige offentlige Tillidshverv; i flere Aar var han Medlem af „the Town Board" og i 3 Aar County Commissioner.

Han var Medlem af den lokale danske luth. Menighed fra dens Stiftelse af Pastor Mortensen (nu i Danmark) i Begyndelsen af 80erne i forrige Aarhundrede. Han var dens Formand ved sin Død.

I 1907 gjorde han sammen med sin Svigersøn Past. J. M. Hansen, Stapleburst, Nebr., en Rejse til Fædrelandet. Kalle Johnsens Besøg gjaldt især hans Slægtninge, i Sønderjylland. Han havde megen Glæde af denne Rejse. Og hans sidste Brev til sin Familie fortalte efter en Skrivelse, han havde faaet fra sin Fødeby, hvorledes hans Broder Nis Johnsen i Nørre-Hostrup, Slesvig, havde 1 Søn og 4 Svigersønner med i den nuværende forfærdelige europæiske Krig, fra hvilken Sønnen var bleven hjemsendt efter at være bleven haardt saaret, og den ene Svigersøn var sandsynligvis falden.

Den afdødes Helbred har gennemgaaende været godt, selv om han har haft enkelte Sygdomsanfald. I den senere Tid havde han skrantet noget. Torsdag Morgen den 10. December gaar han til sin Ladebygning, hvor et Par Mænd staar og arbejder; der bliver han ramt af et Hjerteslag og segner til Jorden; og skønt der er Hjælp til Stede øjeblikkelig, er Livet udslukt med det samme; han dør uden at sige et Ord.

Han blev begravet paa den danske luth. Kirkegaard i Yankton, S. Dakota Mandag den 14. December 1915 under megen Tilslutning. Og hans Familie sender hermed en Tak til alle for udvist Deltagelse.

Korr.

Efterskrift: Kalle Johnsen, hvis Præst jeg har været i flere Aar, var en af de stærke danske Pionerer i Amerika. Han var en stærk, dygtig og agtet Mand. Det er sagt ovenfor, at han var med i det kirkelige Arbejde, hvor han boede, fra Begyndelsen af og til sin Død. Jeg skal lige meddele et karakteristisk Træk, som er mig fortalt. Den lille dansk-lutherske Menighed ved Gayville havde lige faaet sin første Kirke indviet, da en „Cyclone" kom og splintrede den. Flere af Menighedens Folk samledes, saa med Bedrøvelse paa Ruinerne og spurgte: Hvad skal vi nu gøre? Saa gjorde Kalle Udslaget ved at sige: „Jeg giver $300 til en ny, saa kan I andre gøre, hvad I kan." Saa blev der Udvej for en ny Kirke, og den blev snart opført, den, som gør Tjeneste der endnu. Det er saadanne resolute Mænd med baade Evne og Villie, vi behøver i vort kirkelige Arbejde saa vel som andre Steder. Velsignet være Kalle Johnsens Minde!

A. M. Andersen.

Svar til Pastor P. Rasmussen.

Naar jeg har ventet saa længe med dette Svar, saa er det fordi jeg ingen Lyst havde til at skrive mere angaaende den Sag — især da Past. Nielsen har bidraget sit til at opklare Forholdet. Men naar jeg saa alligevel tager Pennen en Gang til, er det fordi der Tid efter anden er løbet P. Rasmussen noget af Pennen, som trænger til en Bemærkning.

P. Rasmussen har skrevet en Gang, at jeg nægtede ham Kirken, og en anden Gang, at jeg sagde nej, da han bad om den. Ja, det skrev ogsaa i sin Tid en behjertet „Broder" herfra i „Pioneeren". (Det var tydelig nok ikke en Broder i Herren). Dertil har jeg at sige, at det passer ikke. P. Rasmussen har aldrig direkte spurgt mig om at bruge Kirken. Derfor har jeg heller aldrig svaret direkte ja eller **nej. At det var det, han mente**, forstaar jeg nok. Og at det var det, jeg mente, maa man gerne forstaa. Han spurgte mig om min Stilling dertil — nemlig hans Arbejde iblandt os, og hans Brug af Kirken dertil. Og herpaa fik han et tydeligt Svar. Med Hensyn til at laane Kirken ud har jeg altid henvist vedkommende til Menighedens Styrelse. Det har jeg ogsaa gjort i dette Tilfælde. Kirkeejendommen er jo dog ikke min.

Med Hensyn til den store Forsamling har Past. Nielsen svaret. Jeg skal blot tilføje: Naar Past. Ambles og mine Tilhørere bliver trukket fra, saa er jeg vis paa, at Antallet af Resten kan tælles paa Fingrene af en Haand. Men Forsamlingen har heller ikke været stor hver Gang. Har den vel? Saa gaar det meste af Forgyldningen af den Paastand.

Saa oplyser P. Rasmussen, at jeg, efter at han var bortrejst, forsøgte at kalde Folk sammen for at bevise for dem, at han førte misvisende Lære, da han besvarede Spørgsmaalet: Hvad vil det sige at være en Kristen? Aa, ja! jeg bekendtgjorde et Møde i min Kirke, hvor jeg vilde tale over dette Emne. Og under Behandlingen deraf søgte jeg at bevise ud fra Bibelen, at Past. P. R. gav et misvisende Svar. Det mener jeg, at jeg kan med Rette, naar han forsøgte at klare det Spørgsmaal uden saa meget som at berøre Begrebet: Retfærdiggørelsen af Tro. Hvad jeg har hørt og læst af ham beviser for mig, at han ikke kan — eller vil — skelne mellem Retfærdiggørelse og Helliggørelse. Jeg skal førre Bevises for, hvad jeg siger. Spørgsmaalet: Hvad vil det sige at være en Kristen? besvarede De Past. R. saaledes: „Det er at kunne sige: Ikke jeg lever mere, men Kristus lever i mig — og saaledes i sit Liv at være gennemtrængt af dette." o. s. v. I „Kirkelig Samler" for 8. November skriver De: „At være et [illegible] vil jo da først og fremmest sige at være præget af den Aand, som er hellig, at have faaet en rensende Livsstrøm til at omvandle vort Hjerteliv, saa det ikke alene bliver frugtbargjort, men nok saa meget, at det bliver renset fra al Urenhed. Og her ligger det selvfølgelig nær at tænke paa Daabens hellige Kildevæld, det er dog der, vort Kristenliv tog sin Begyndelse, og det samme gjaldt selvfølgelig de Mennesker, Peter skrev til.

Men vi er jo ogsaa fuldstændig klare over, at det ikke er gjort med Daaben alene, men at der følger et Liv i Forsagelse og Tro og en stedse inderligere Tilegnelse af Helligheed og Naade ved Ordet og Sakramenterne. Altsaa, at være et helligt Folk vil sige at være døbte til den hellige, have faaet Lod og Del i ham, stadig tilvende sig mere og mere af hans Guddomskraft ikke mindst ved hans Alterbord, saa vi synder mindre i Fremtiden." Hvem mon der egentlig kan faa fat i det? Og hvad værre er: Hvem tør efter den Forklaring glæde sig ved at høre med til det hellige Folk? særlig i mindre lyse Stunder? Gud ske Lov, det Ny Testament giver et ganske anderledes klart Svar paa, hvad det vil sige at være hellige Mennesker. Jeg er rigtignok glad, jeg skal gaa efter Bibelens Forklaring derpaa og ikke efter P. Rasmussens.

Angaaende Dannelsen af St. Johannes Menighed, som P. Rasmussen omtaler, da skulde det vist not forat passe med Virkeligheden siges omtrent saaledes: I St. Thomas Menighed har der, særlig under Borggaards Ledelse, været ført en Del raadden Kirkepolitik. Det har ført til, at en Del blev vrede og gik ud af Menigheden. De fleste af dem kom dog tilbage, da de blev klare over Stillingen. Og det er øjensynlig, at Gud hidtil ikke har velsignet den nydannede Menighed. P. Rasmussen selv skriver et andet Sted, at Forholdene der er saa forkrøblede, som de vel kan taale at være.

Saa skriver P. Rasmussen i ovennævnte Nr. af Kirkelig Samler: „Jeg mødte en luthersk Præst af et andet Samfund; han syntes, han kunde ikke andet efter at have hørt mig to Gange, end indbyde mig i sit Hjem til at tale til Ungdommen som samledes der. Jeg forstod, at det kneb med at faa dem til Møde, og det kan jeg godt forstaa; thi den sunde, livsglade Ungdom vil have lidt mere end „Sangeren" og en Omvendelsesprædiken hver Gang. Jeg mener, at vi har faaet kastet Lys over noget der, at Ungdommens Livsglæde er ikke det samme som Synd."

Jeg kan saa oplyse Læserne om, at nævnte Præst var mig. Og P. Rasmussen kan jeg oplyse om, at naar jeg indbød ham til at tale til de unge i mit Hjem, saa var det ikke, fordi jeg „kunde ikke andet". Her overvurderede P. Rasmussen sig saa ofte, sig selv. Men jeg gjorde det, fordi jeg har mere Lyst til Fred end til Strid — og at det mulig kunde være en Haand til Forlig, da jeg syntes, han havde talt jævnt gode. Naar P. Rasmussen skriver om „Omvendelsesprædiken hver Gang", saa digter han. For han har kun hørt mig tale til Ungdomsmøde den samme Gang, og da holdt jeg ingen Omvendelsesprædiken, men aflagde et lille Vidnesbyrd i Samklang med, hvad han havde talt. Men af hans Udtalelse kan jeg gætte mig til, at han forudsætter, at jeg prædiker meget om Omvendelse. Og det Skudsmaal er jeg glad for. Det kan jeg derimod ikke sige om ham, efter hvad jeg har hørt af ham.

Ja vist vil de unge ofte have mere end Guds Ord og kristelige Sange. De vil ofte have meget mere. Men det er ikke alle, som ved, hvad der tjener til deres Fred. Men det skulde deres Præst saa gerne vide. Det er kun den lille Flok af unge — og ældre — der kan samles om Guds Ord. Saadan har det vel altid været. Jeg tvivler ikke om, at der i Grækenland f. Eks. har kunnet samles langt flere unge til Kamplegene o. lign., end Paulus kunde samle om Guds Ord. Alligevel finder vi ikke det mindste Spor af i Bibelen, at han gjorde Brug af andet for at samle Folk.

Underligt er det for Resten, at P. Rasmussen fører den Sag paa Bane uden nogen Anledning fra vor Side. Han forudsætter vel sagtens, at vi er uenige om disse Ting. Nu forstaar vi altsaa, at hans Mission iblandt os er, foruden den at hente Elever til sin Skole, at indføre mere Gemytlighed (Ungdomsglæde) iblandt os. Og hertil maa jeg sige, naar jeg skal være ærlig, at hans Arbejde har baaret nogen Frugt. Der er virkelig sket Fremgang paa Legekunstens Omraade. Det kan jeg se. Derimod spejder jeg forgæves efter nogen Frugt for Guds Rige.

Chr. Petersen.

Venter for Dem

Ja, venter paa enhver Farmer eller Farmers Søn—enhver energisk Amerikaner, der længter efter et Hjem og Bestand. Canadas hjertelige Indbydelse taler er mere trækkende end nogensinde. Hveden er billig, men Farmland er billig, og i Provinserne Manitoba, Saskatchewan og Alberta er

160 Acres Homestead aldeles frit til Settlere, og andet Land fra $15 til $20 pr. Acre.

Folket i de europæiske Lande saavelsom paa det amerikanske Fastland maa fødes—derfor vil en endog større Efterspørgsel efter Canadas Hvede holde Prisen oppe. Enhver Farmer, der kan kjøbe Land for $15.00 til $30.00 pr. Acre—saa en Dollar for Hveden og ville 20 til 45 Bushels pr. Acre **er nødt til at tjene Penge**—det er hvad De kan forventeig i det vestlige Canada. Mhundertlige Avlinger ogsaa af **Havre, Byg og Lin. Blandet Farming** er en ligesaa lønnende Industri som Kornavling. Det udmærkede Græs, der er fuld af Næring, er det eneste, der trænges enten for Slagtekvæg eller for Mælkekjør. Gode Skoler, bekvemme Markeder, behagelig Klima.

Militærtjenesten er ufrivillig i Canada, men der er stor Efterspørgsel efter Farmarbeidere til at tage Pladsen for de mange unge Mænd, der har meldt sig til Tjeneste i Krigen. Skriv efter Literatur og nærmere Underretninger med Hensyn til reducerede Billetpriser til Superintendent Immigration, Ottawa, Canada, eller til

SCANDINAVIAN DEPT. OF CANADIAN GOVERNMENT,
315 Jackson St., St. Paul, Minn.

W. V. BENNETT,
Room 4, Bee Bldg., Omaha, Nebr.
Canadian Government Agent.

„Deres Kommissionær"

HVIS DE VÆLGER

Winn Brothers Company

LIVE STOCK COMMISSION

Kan De være sikker paa det bedste Resultat af Deres Forsendelse.

PRØV, og bliv overbevist.

Mere herom i næste Nr. Læs det!

Elk Horn Højskole

afholder sit Vinterkursus fra 1. December til 1. Marts. Undervisning i almindelige Skolefag; Musik og Sang; Engelsk for Nykommere; Gymnastik.

20 Dollars maanedlig for Kost, Logis og Undervisning. Nærmere Oplysninger gives gerne af Forstanderen.

C. C. KLOTH,
Elk Horn, Iowa.

Starck Pianos

30 DAYS FREE TRIAL IN YOUR OWN HOME

You can have a beautiful Starck piano in your own home for 30 days free trial without paying anything in advance. All we ask is that you will play upon, use and test this piano for 30 days. If, at the end of that time, you do not find it the highest grade, sweetest toned and finest piano in every way, that you have ever seen for the money, you are at perfect liberty to send it back, and we will in that event, pay the freight both ways. This Starck Piano must make good with you, or there is no sale.

Save $150.00 or More

We ship direct to you from our factory, at prices that save you upwards of $150.00 in the cost of your piano. We guarantee to furnish you a better piano for the money than you can secure elsewhere. You are assured of receiving a satisfactory sweet toned durable high grade piano.

Easy Payments

You pay no cash down, but after 30 days of trial, you can begin payment on the lowest, easiest terms ever suggested by a piano manufacturer. These terms are arranged to suit your convenience, and you can buy a piano for your home, without missing the money.

25-Year Guarantee

Every Starck Piano is guaranteed for 25 years. This guarantee has back of it the reputation of an old-established, responsible piano house. It means what it says.

Free Music Lessons

To every purchaser of Starck Pianos, we give free 50 music lessons, in one of the best known schools in Chicago. You take these lessons in your own home, by mail.

2nd Hand Bargains

We have constantly on hand a large number of second-hand pianos of all standard makes taken in exchange for new Starck Pianos and Player-Pianos.

Krabs	$125.00
Steinway	92.00
Emerson	190.00
Kimball	85.00
Starck	195.00

Send for our latest second-hand bargain list.

Starck Player-Pianos

Starck Player-Pianos are rich toned, and easy to operate. You will be delighted with the many exclusive up-to-date features of these wonderful instruments, and pleased with our very low prices.

Catalogue Free

Send today for our new beautifully illustrated catalogue which gives you a vast amount of important piano information. Write today.

P. A. STARCK PIANO CO., 1406 Starck Building, Chicago, Ill.